Louisa May Alcott, una 'spinster' heroïna de les 'millenials'

Autor:
Data de publicació: 23-10-2020

Louisa May Alcott, una "spinster" heroïna de les dones solteres de totes les èpoques
L'autora de "Little Women" va ser revolucionària per al seu temps.

Per Jean R. Freedman
Jean R. Freedman ensenya a la Universitat George Washington i al Montgomery College de Rockville, Maryland. Recentment ha publicat una biografia de la cantant folk americana Peggy Seeger.
23 d'abril de 2019

Louisa May Alcott, una "spinster" heroïna de les dones solteres de totes les èpoques (millenials)
L'autora de "Little Women" va ser revolucionària per al seu temps.
Per Jean R. Freedman ("spinster" = "solterona" en anglès)

Jean R. Freedman és professora de la Universitat George Washington i del Montgomery College de Rockville. Recentment ha publicat una biografia de la cantant folk americana Peggy Seeger.

23 d'abril de 2019 a les 12:00 GMT+2

Ser jove i soltera torna a estar de moda: mentre que les generacions anteriors veien el matrimoni com el punt d'entrada a l'edat adulta, les joves "millenials" d'avui dia tenen moltes més probabilitats de retardar el matrimoni fins que s'hagin complert altres objectius, com l'educació superior (una carrera) i l'establiment professional. El seixanta-vuit per cent dels adults dels EUA menors de 33 anys no s'han casat mai. L'edat mitjana del primer matrimoni es troba en un màxim històric: 26 per a les dones, 29 per als homes. Aprofitant aquesta ambivalència sobre el matrimoni, Kate Bolick ha escrit un nou llibre provocativament titulat, "Spinster", sobre els plaers i dolors de la vida en solitari. En ell, Bolick llança un audaç guant de desafiament - la recuperació de la paraula "spinster" com una designació no pejorativa.

El llibre narra la vida personal i professional de Bolick des de la seva infància a Massachusetts a través dels seus anys

com a jove escriptora i editora a Nova York. En aquest entorn, s'inspira en cinc dones ja mortes que ella anomena les seves "spinsters ideals": l'assagista novaiorquesa Maeve Brennan, la columnista de Vogue Neith Boyce, la poetessa Edna St. Vincent Millay, la novel·lista Edith Wharton, i l'escriptora i teòrica feminista Charlotte Perkins Gilman. Malgrat el títol del seu llibre, cap de les "spinster awakeners" de Bolick va ser spinster en un 100%; totes es van casar en algun moment de la seva vida, amb diferents graus d'èxit. Una spinster més dedicada —i igualment important— és una altra escriptora de la que Bolick n'esmenta només el nom: Louisa May Alcott.

Alcott era atrevida, activa, i aventurera i no es va allunyar mai del seu estatus de soltera; l'abraçava i el defensava amb tot l'ardor imaginable. Quan la seva germana gran es va casar el 1860, Louisa, de 27 anys, va comentar: "Prefereixo ser una spinster lliure i remar amb la meva pròpia canoa." Louisa mai havia estat satisfeta amb els rols femenins prescrits. Quan era una nena, preferia els jocs dels nens i era una tomboy irreparable; Un cop va ser adulta, es va esforçar per aconseguir la llibertat que tenien els homes per dret de naixement, però que les dones només podien aconseguir fent un gran esforç. Ella sabia, per una amarga experiència, que el dependre dels homes la podia conduir al desastre. El seu pare, Bronson Alcott, va ser incapaç de mantenir la seva família, de manera que la tasca va recaure en la seva dona i les seves filles. Quan Louisa tenia 20 anys, era ella la que va passar a mantenir la família, agafant qualsevol feina que se li oferís – l'ensenyament, la costura, el servei domèstic - però la seva veritable vocació era escriure. Va començar a publicar als 18 anys, venent poemes, històries de fades i contes.

Quan la nació es va submergir en la Guerra Civil, sense voler, va obrir les portes a milions de dones nord-americanes. Amb els homes lluny de casa, en els camps de batalla, les dones van haver de regentar granges i negocis, entrant al servei del govern i recaptant diners per a les tropes; algunes fins i tot es van disfressar d'home i van lluitar com soldats. Com a dona soltera, Louisa era lliure de respondre a aquesta crida. Sent una ardent abolicionista que "anhelava la guerra" per acabar amb l'esclavitud, va veure la seva oportunitat de poder seguir mantenint la família, experimentar noves aventures i servir a la causa de la Unió. Al novembre de 1862, va sol·licitar ser infermera de guerra, i al desembre, va deixar la seva casa a Concord, Mass., per anar a l'Union Hotel Hospital de Georgetown. Va ser una declaració de servei als ideals i d'independència.

Tres dies després de la seva arribada a Georgetown, l'hospital va ser inundat per soldats ferits de la batalla de Fredericksburg. Louisa va curar ferides, dispensar aliments i medicaments, va sostenir als cirurgians les serres per amputar membres i les agulles per cosir ferides. Va rentar cossos nus bruts i sagnants, va alimentar amb una cullera aquells que no tenien forces per menjar, i va realitzar el que va anomenar "el deure més trist i difícil que una infermera ha de dur a terme" - escriure cartes a les famílies i amics dels soldats que havien mort estant al seu càrrec. A mitjans de gener, va agafar el tifus,se li va ordenar quedar-se al llit i se li va suggerir fermament que tornés a Concord. Com un bon soldat, volia quedar-se al seu lloc. Però quan al cap d'uns dies, va morir Hannah Ropes, la mestressa de l'hospital, Louisa va claudicar i va decidir tornar a casa.

Tot aquell hivern, Louisa va lluitar contra la febre tifoide que va amenaçar la seva vida. A la primavera, s'havia recuperat i es va posar a escriure una sèrie d'històries basades en la seva experiència d'infermera per al diari anti-esclavita Commonwealth. Aquestes històries van resultar tan populars que a l'agost es van publicar com un llibre, "Hospital Sketches". Va ser el seu primer best-seller.

L'èxit d'"Hospital Sketches" va significar una petició immediata del seus treballs; mai més hauria d'ensenyar costura. I va continuar subministrant als seus lectors obres que ennoblien a les dones solteres. El 1868, va publicar "Happy Women", "una lloança a totes les spinsters ocupades, útils i independents que conec, perquè la llibertat és el millor marit que l'amor a moltes de nosaltres". Escrita com una columna d'assessorament per a les dones solteres de Nova York, el Llibre "Happy Women" acabar com un desafiament a l'ètica imperant aquells dies: "Germanes meves, no tingueu por de l'expressió "vella criada de la llar ", ja que està al vostre abast poder fer que aquest terme sigui un honor, no un retret."

Com a dona treballadora amb una família a qui mantenir, Louisa sabia que havia d'escriure en resposta a les peticions del mercat. El 1867, l'editor de Boston Thomas Niles li va demanar un llibre per a noies. No era un gènere que admirés, i no estava entusiasmada amb el projecte, però va acceptar fer-lo. Poc després de la publicació de "Happy Women", va començar el seu treball més famós, "Little Women", una interpretació idealitzada de la seva família i joventut. El pare de la seva família fictícia estava inicialment absent, servint com a capellà als soldats, deixant una mare encarregada de les seves quatre filles.

"Little Women" desafia la doctrina del seu temps representant un món dirigit per dones capaces, intel·ligents i virtuoses. D'altra banda, no veuen el matrimoni com l'assoliment final de la vida d'una dona. Jo, l'heroïna animada de "Little Women", rebutja una proposta de matrimoni d'un xicot que no estima i es recolza en ella mateixa fins que l'home adequat arriva. Marmee, matriarca del llibre, declara amb força: "Millor ser mestresses de casa felices que esposes infelices", encara que Alcott suavitza una mica aquesta posició trobant marits dignes per als seus personatges.

Bolick i Alcott intenten recuperar el terme "spinster" de les seva connotació negativa. Alcott ho fa més directament. A "Little Women", trenca la narrativa de diverses pàgines per defensar les dones solteres: "No et riguis de les spinsters, noies estimades, perquè sovint, romanços tràgics s'amaguen en els cors molt tendres que bateguen tranquil·lament sota els vestits sobris, i molts sacrificis silenciosos de joventut, salut, ambició i amor propi, fan que les cares esvaïdes siguin boniques a la vista de Déu."

Una "Spinster", d'altra banda, s'acosta tan de prop a la trajectòria de la recerca romàntica que esperem que acabi precisament com ho fa: amb Bolick coneixent l'home adequat. Tot i que deixa oberta la possibilitat que no s'assenti, sembla preferir la spinster més com una construcció teòrica que com una forma de vida.

Així, que fan les millennials? retarden una mica el matrimoni, com les spinster de Bolick, o estan fugint del matrimoni per complet, com va fer indubtablement Louisa May Alcott? Ningú pot assegurar ni una cosa ni l'altre.

El que és segur és que els patrons matrimonials són extremadament sensibles a les tendències econòmiques. Durant aquests temps econòmics insegurs, no és estrany que moltes persones estiguin retardant el matrimoni, igual que ho van fer durant la Gran Depressió. El més curiós és que el terme spinster continua tenint una connotació negativa —una aura de soledat i decepció— mentre que la solteria en l'home no ho és.

Per què s'ha d'assumir que l'home solter tria la seva vida, mentre que una spinster s'ha vist obligada a ser-ho sense voler-ho? Una vegada més, la resposta són les finances: els homes, de promig, guanyen més diners que les dones. La seva major riquesa els permet una major llibertat i major capacitat per organitzar les seves vides. D'alguna manera, el fet de ser spinster té beneficis econòmics per a les dones: les dones solteres, de mitjana, tenen uns ingressos més alts que les dones casades d'edat i nivell cultural similars. No obstant això, les dones, de mitjana i independentment de l'estat civil, encara guanyen només al voltant del 78 per cent del sou que guanyen els homes.

Una dona no tindria perqué ser menyspreada pel fet de ser spinster, però, tradicionalment, hi ha una estretor de mires cap allò que implica ser "una spinster, un fet només per a dones" quan hauria de ser com l'esport: "adequat per als nens i per a les nenes". Cal recordar el que va comentar al seu llibre "Emma", Jane Austen, a qui W.H. Auden va batejar com "una spinster anglesa de la classe mitjana":

"És només la pobresa la que fa que el celibat sigui menyspreable per al públic poc generós! A una certa edat, a una dona solterona, se la sol definir com ridícula, desagradable i vella, només si té uns ingressos limitats!.. en canvi una dona solterona amb una economia sanejada, sempre serà respectada, i podrà ser considerada tan sensata i agradable com qualsevol altra persona".

Mentre els homes guanyin més diners que les dones, un solteró (conco) serà més respectat i podrà portar una vida més còmoda que una spinster. És aquesta desigualtat que tots nosaltres -homes i dones, solters i casats- hauríem de fer un esforç per eradicar.

Joan R. Freedman

Jean R. Freedman és professora de la Universitat George Washington i del Montgomery College de Rockville. Recentment ha publicat una biografia de la cantant folk americana Peggy Seeger.